

20.
20.
20.
20.

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 24. februarja 2011 ☼ Leto XXI, št. 8

Naše novine so 20 lejt stare

V žitki lidaj dvajsti lejt dojde za tau, ka dejte gorazraste, preboli mlašeče betege, ga miné mlašeča norlivost pa zaletajnost. V dvajstom lejtji je človek že vözraščeni pa zavolé zrejli za tau, ka si napravi plane za tadale.

Dvajsti lejt za novine je zavolé dugi cajt, ka pistijo korenjé, ka najdejo svojo mesto pri lidaj, pri bralcaj. Naše novine Porabje so mele 20. rojstni den ranč na den zalübleni lidi, 14. februara, na Valentinovo.

Edna od najbolje pomembni nalog, stero si je Slovenska zveza gordala že pri ustanovitvi, je bila, ka moramo meti slovenske novine, lidgé morajo priti do informacij v maternej rejči, v domanjoj rejči pa v slovenskoj knjižnoj rejči tö. Tak so se te 1991. leta narodile naše cajtine. Nigdar ne pozabim 14. februara tistoga leta, gda je direktor tiskarne v Soboti, gde smo novine štampali, sam pripelo v Monošter prvo številko novin. Tak smo planirali, ka bi prve novine mogle vöpriti za 8. februar, za svedek slovenske kulture, dapa zatok, ka smo nikše prakse nej meli, kak se novine delajo, se je malo zavlejklo. Dapa ka je leko lepši den za rojstni den slovenski novin, če nej den lübezni. Vej pa v tej prvi novinaj je rejsan bila vsa naša lübezen, lübezen do materne rejči, do pisane

besede, lübezen do slovenstva...

Prva številka novin je vöprišla na 6 stranaj pa v 700 izvodaj. Kak je bilau tistoga ipa delati novine, ilustrira odlomek iz guča ob 10. obletnici Porabja. »Gde je pa tistoga ipa takšna tehnika bila kak zdaj? Ranč slovenskoga pisalnoga stroja (drukmašina) smo te ešče nej meli. Gda sva v kulturinom daumi s Katarino Hirnök natipkali prvo številko, sva z rokaw gordejavali klükice na slovenske š, ž, č-je. Gde so pa te ešče računalniki, kompjuterge bili, ka o elektronski pošti, interneti sploj ne gučimo... Ranč normalnoga telefona smo nej meli. Zazranka rano si naraučo telefonski

pogovor z Mursko Soboto, pa če si srečo emo, si go popodneva v tretjoj vöri že daubo. Dostakrat smo se tistoga ipa hejcali, ka bi baugše bilau, če bi poštné golaube pošilali.«

Začetne težkoče smo brž premagali, pri tejm so nam največ pomagali lidgé iz Prekmurja (novinarge, delavci v tiskarni, funkcionari), tak so pa te leko naše novine začnile rasti. Najprva so malo kušeše gratale, s 6 strani smo od leta 1992 prešli na 8 strani, potistim so pa malo lepše tö gratale, vej smo je pa začnili tiskati delno v kolori, farbaj. Tau se je zgodilo leta 1997. Cejlak farbasti smo gratali 2004. leta. V tej lejtaj smo meli od 1250 do 1400 izvodov (példány).

Najvekšo zadovolstvo je prineslo leto 2005, gda smo iz 14-dnevnika gratali tednik, se pravi, so leko naši bralci vsakši keden v roké vzeli novine. Dapa tau leto je prineslo ešče nika drugoga tö. Mogli smo za novine pejnaze prositi. Do tistoga mau so naše novine zaupston dobile vse slovenske familije v Porabji pa indrik na Vogrskom. Naročnino (elöfizetési díj) smo mogli uvesti zatok, ka bi ovak na Vogrskom nej dobili finančne podpore. Zatoga volo smo te mogli znižati naklado, zadnja dvej leta štampamo 800 novin. Ka bi si želeli za 20. rojstni den? Najprva tau, ka bi malo kušeši gratali, vcüj dobili ešče 4 strani. Dapa tau ne odvisi samo od nas, liki od

objektivni vzrokov tö. Vlada je spremenila finansiranje manjšinski novin, kakšni do nauvi predpisi, pravila, se točno ešče ne vej. Če rejsan bi lejpi dar bijo za nas pa za naše bralce tö za 20. rojstni den, če bi novine izhajale na 12 stranaj, se tau letos več gvüšno nede zgodilo.

Ešče tau si tö želimo, če bi od naši bralcov več povratni informacij dobili. Zdj dostafart mamó takšno čütnje, ka ne vejmo, če se bralcom vidi tau, ka delamo; ali bi radi kaj ovak, kaj drugo šteli... Tisti, steri so daleč od Porabja, od rojstnoga kraja (v Pešti, v Mosonmagyaróvári, v Somboteli), nas večkrat pozovejo po telefoni, nam pišejo ali pošlejo elektronsko pošto. Kak če bi njim bola falila domanja rejč, domanji žma, domanja saga kak nam, steri doma v Porabji živemo. Oni že vejdrik vejo, ka so zdjibili? Ali skurok zdjibili...

Rada bi se vsakšoma zavali-la, steri nam je v tej dvajseti lejtaj v kakšnikoli formi pomagó. Ejkstra Uradi za Slovence v zamejstvu in po svetu in Javnomi skladi v Budimpešti za denarno pomauč, najbola pa mojim sodelavcom v uredništvu in vsem dopisnikom. Na njino pomauč računamo tadala tö.

Marijana Sukič

S PAHLJAČO RAZNOLIKIH VSEBIN MED BRALCE

Na kratko smo že pisali o knjižnih novostih založbe Franc-Franc iz Murske Sobote, zdaj pa nekaj podrobnosti o šestih knjigah iz programa za leto 2010.

Po romanu *Garaboncijaš*, v izvirniku *Črnošolec* in madžarskem prevodu Garaboncijaš, je Francek Mukič napisal

plaviti, je ljubezen,« s podoben ponovno oživiljene zveze med Jožefom in njegovo mladostno zaročenko Reziko.

K literarnemu delu Franceka Mukiča in na kulturno življenje med Slovenci na Madžarskem nasploh lahko dodamo ustvarjalni opus Judit Zágorec Csuka, pripadnice madžarske

javo svojih literarnih snovanj, tako da »danes prekmurska madžarska književnost šteje preko 60 zvrstno raznolikih leposlovnih knjig (poezija, pripovedna proza, dramatika, mladinska literatura) in tudi že nekaj celovitejših esejističnih in literarnozgodovinskih objav.« Poznavanje in razumevanje njihovih miselnih, čustvenih in doživljajskih svetov, njihovih individualnih usod in kolektivnih čutenj, izraženih v njihovi literarni tvornosti je za Slovence torej neobhodno vezano na prevode njihovih leposlovnih del v slovenščino. »A ko se ozremo po količini teh prevodov, se ugotoviti, da živijo med nami, pridruži še vprašanje: živijo z nami?« Doslej je bilo nekaj poskusov, kako približati literarno ustvarjalnost prekmurskih madžarskih avtorjev slovenskim bralcem, denimo z zbornikom *Sozvočje/Összhang*, Ružič-Szunyoghovo dvojezično pesniško zbirko – prvo te vrste v Sloveniji – *Naj-LEG*, tri v slovenščino prevedene pesniške zbirke Judit Zágorec Csuka, kar je le okoli 10 odstotkov leposlovnih knjig, ki so jih v devetih desetletjih svojega manjšinskega življenja izdali prekmurski madžarski literati. Ne bi bilo narobe, kar je že pred desetletji predlagal tudi avtor tega članka, da bi se prekmurski Madžari zgledovali po gradiščanskih Hrvatih v Avstriji, ki skoraj dosledno izdajajo literarna dela v dveh ali celo treh jezikih, ob materinščini še v nemškem in pogosto angleškem jeziku. Vendar tega v Lendavi niso sprejeli, z najpogostejšim odgovorom, da ni denarja za prevajanje. Zdaj bo zaostanek poskusila nadomestiti zbirka *Mostovi na meji*.

Nostalgija je izvirna proza Dušana Šarotarja, doslej najbolj znanega po romanu *Biljard v Dobrayu*, sicer pa avtorja več pesniških zbirk, denimo *Občutek za veter*, in pisca petnajstih scenarijev za dokumentarne

in igrane filme ter portrete. Avtorica spremne besede Jelka Ciglencečki: »Nostalgija, zbirka štirih kratkih pripovedi, nadaljuje pisavo, ki se je vzpostavila že v avtorjevih prejšnjih knjigah in ki bralca preseneča z izjemnim občutkom za jezik, subtilnostjo, nenavadnostjo, iskrenostjo v opisovanju čustev, pa tudi z metaforami in simboli, ki se razraščajo preko celega opusa... Proza, ki bo navdušila tudi najbolj zahtevne bralce.« Avtor se tudi v *Nostalgiji*,

svoje raziskave, namreč tragično ter nedoumljivo usodo krhkega otroškega pogleda v trenutku radikalne ukinitve vsega človeškega.«

Akademik Franc Zadavec, tudi najboljši poznavalec literarnega opusa Miška Kranjca, je avtor za slovenski literarnozgodovinski prostor izvirne razprave *Satira in groteska v slovenski literaturi*. To je »zbirka samostojnih in v sebi zaokroženih bodisi problemskih – analitičnih bodisi sintetičnih študij«, ocenjuje

roman *Strgane korenine*, ki je izšel v porabskem knjižnem jeziku pod naslovom *Vtrgnjene korenje*. Za manj večše bralce narečja, zlasti v Sloveniji bo kmalu natisnjena knjižna varianta romana.

»Tudi v svojem drugem romanu *Vtrgnjene korenje* Francek Mukič tematizira eno od travmatičnih točk v kolektivnem spominu Porabskih Slovencev – tokrat takoimenovane madžarske gulage – delovna taborišča v pokrajini Hortobágy, v katera je Rákóšijev režim v letih 1950-1953 izgnal okrog 10.000 nedolžnih ljudi, med njimi tudi več deset slovenskih družin iz Porabja,« poudarja urednik knjižne zbirke med Rabo in Muro Franci Just. Avtor Francek Mukič pa izpostavlja tudi »manjšinski vidik«, ki je vključen v njegovo literarno delo. Na vprašanje, zakaj posega v zgodovino, pa odgovarja, da »brez zgodovine tudi ni sedanjosti«. Ne gre tudi brez pomembne vsebine velike večine literarnih del, ljubezni. »Prav pri slednjem je Mukič pisatelj upanja: sila, ki je valovi zgodovine ne morejo pre-

narodne skupnosti v Sloveniji, ki je v pahljačo novosti založbe Franc-Franc prispevala knjigo *Vsebi zate*, v kateri beremo poezijo, prozo in eseje. Knjiga je izšla v zbirki *Mostovi na meji*, njen urednik je Franci Just. Ob zapisani vsebini sta v knjigi še dva pomembna teksta, in sicer je Lajos Bence avtor uvodnega zapisa *Besedna ustvarjalnost Judit Zágorec Csuka*, in Franci Just, *Literarna ustvarjalnost madžarske narodne skupnosti v Sloveniji in literarni portret Judit Zágorec Csuka*.

Lajos Bence, tudi pesnik, zapiše: »Pričujoča knjiga predstavlja – če sem prav razumel – prvo iz serije knjig, v katerih želi založnik predstaviti slovenski literarni javnosti v Sloveniji živeče madžarske pisatelje.« Avtor ugotavlja, da je bilo kar nekaj poskusov in pobud, kako dela prekmurskih madžarskih avtorjev ponuditi slovenskim bralcem, vendar so rezultati dokaj skromni. Franci Just ugotavlja, da se je sodobna prekmurska madžarska književnost razmahnila po letu 1960, kar šestnajst avtorjev je doživelo tudi knjižno ob-

Porabski avtor Francek Mukič na predstavitvi v Murski Soboti

kot v romanu *Biljard v Dobrayu*, ukvarja z deportacijo soboških Judov v taborišča smrti med drugo svetovno vojno. Urednik knjige Feri Lainšček je zatrdil, da je to najboljša knjiga Dušana Šarotarja.

S podobno tematiko, toda skozi premislek raziskovalke se ukvarja Dragica Haramija v knjigi *Holo Kavst skozi otroške oči*. »Pričujoča knjiga ima svojo tematiko izjemen pomen za slovenski prostor, saj ni samo prva knjiga, ki obravnava tematiko holokavsta z vidika otroških izkušenj v slovenščini, ampak naredi tudi velik korak naprej pri splošnem proučevanju holokavsta na Slovenskem,« je delo ocenil Klemen Jelinčič Boeta, avtor *Nostalgije*, Dušan Šarotar, dodaja: »Knjiga nas mora pritegniti že s skrbno izbranim naslovom, v katerem je avtorica domiselno začrtala temo in horizont

Igor Grdina. Avtor obravnava dvakrat po dvajset pisateljev; s proučevanjem del Slavka Pregla in Janka Messnerja pa knjiga posega v našo sodobnost.

Metka Lokar je napisala delo *Podobe neizrekljivega – likovnost v sodobni slovenski poeziji*. Denis Poniž, avtor spremne besede: »Likovnost v sodobni slovenski poeziji v vsebinskem in metodološkem pogledu daleč presega naslov, saj je pred nami delo, ki prvič sistematično in zaokroženo spregovori o temeljnih razsežnostih razmerja med sliko/podobo in besedo/pomenom tako, da teorijo in zgodovino vizuelne poezije aplicira na pojave in umetniška dela, nastala v slovenski literaturi.« Med znane avtorje, ki jih obravnava Metka Lokar, sodijo tudi pokojni Franci Zagoričnik, Matjaž Hanžek in skupina OHO.

Ernest Ružič

Razstava v Lipi

Vse, kar potrebujemo za poroko

Poroka je zgodba o blišču in modi, o tortah in pecivu, o fotografih in kamerah, o slavnostnih svatih, o darilih

in okrašenih avtomobilih, o plesu in medenih tednih. Je pa tudi zgodba o živčnih

iskanjih, pomanjkanju časa in informacij, o neskončnih pomerjanjih in negotovih pripravah. Prav pri tem, pri

organiziranju in načrtovanju poroke ter iskanju zanimivih idej so želeli pomagati mladim parom organizatorji poročne razstave, ki se je odvijala 13. februarja v konferenčni dvorani hotela Lipa v Monoštru. Na ogled je bila ponudba

veliko razstavljalcev, pri katerih so se lahko pari pozanimali za določene stvari. Predstavljali so se namreč fotografi, snemalci, cvetličarji, frizerji, glasbeniki, zlatarji, slašičarji in tudi turistični ponudniki, tako so lahko zainteresirani že sedaj izbrali poročne prstane, kakšno sanjsko poročno potovanje ali naročili biskvite pa torte. Lahko so pa najeli tudi svata, ki bo skrbel za zabavo vseh povablencev, pa tudi snemalca in fotografa, ki bosta ovekovečila ta nepozaben dan.

Na razstavi so predstavili tudi poročne šminke, frizure pa tudi poročne obleke. Poleg tega so pari lahko dobili informacije o matičarskih storitvah. Pri civilnem obredu je čakalna doba 30 dni,

poroka je lahko na 31. dan po prijavi. Izkušnje so, da se pari pri matičarju prijavijo že 3-4 mesece pred poroko.

Seveda se je predstavila tudi restavracija Lipa, kjer je bilo nekaj miz okrašenih v različnih barvah. Pred hotelom pa je zainteresirane čakala

limuzina, katere voznik je tudi peljal po mestu vse tiste, ki so si to želeli.

Danes že tudi skromnejša

poroka stane približno milijon forintov, zato se družine mladih parov začnejo pravočasno pripravljati na ta slavnostni dogodek. Pri tem je bila poročna razstava v Lipi kar uspešna, in kljub temu, da je slišati, da se zadnje čase vse manj parov odloči za po-

poroko, je bilo na razstavi kar veliko zainteresirancev.

Nikoletta Vajda Nagy

JESENI TUDI V MONOŠTRU ŽELIMO SLOVENSKO SKUPINO PRVOŠOLCEV

Na porabskih šolah intenzivno potekajo t.i. dnevi odprtih vrat. Bodoči prvošolci, predvsem pa njihovi starši, lahko obiskujejo različne ure pouka, se seznanjajo z dodatnimi ponudbami posameznih šol in se tako odločajo o izbiri šole. Tudi v Združenem monoštrskem vzgojno-izobraževalnem zavodu, na OŠ Aranya Jánosa, že 2 leti poteka t. i. narodnostni pouk slovenskega jezika (to pomeni po 5 ur tedensko). V 1. razredu je pri slovenščini 6 učencev, v 2. razredu pa 9. Želja šole, slovenskih organizacij in podpisane avtorice prispevka je, da bi tudi v šolskem letu 2011/12 imeli v Monoštru slovensko skupino prvošolcev. Ob dnevu odprtih vrat smo skupaj z vodstvom šole in VIZ-zavoda 16. februarja pripravili pred-

stavitev pouka slovenskega jezika in zunajšolskih slovenskih dejavnosti za zain-

teresirane starše in bodoče prvošolce. Prišlo je 9 staršev in otrok, ki se zanimajo za vpis k slovenskemu jeziku. To je vsekakor obetavna številka, upamo lahko samo, da bo večina zainteresiranih za svoje otroke res izbrala pouk slovenščine.

Vse prisotne je v imenu Krovne šolske komisije obeh narodnostnih organizacij

pozdravila predsednica Erika Glanz, predstavila namen srečanja in predala besedo ravnatelju združenih monoštrskih šol Tiborju Péntzesu, ki je predstavil različne možnosti udeleževanja učencev na monoštrski šoli, s poudarkom na pouku slovenskega

jezika. Sledila je ura slovenščine v 2. c-razredu, kjer poučuje učiteljica Marta Šerfec Sukič. Prisotni smo se lahko prepričali, da so se učenci s pomočjo prizadevne učiteljice Marte že res veliko naučili. In če bodo vsi skupaj tako pridni tudi v bodoče, uspeh ne bo izostal. Ob koncu ure se, avtorica tega zapisa, poudarila pomen učenja slovenščine tako v manjšinskem kot sosedskem in evropskem kontekstu, predstavila v okviru le-te številne možnosti in priložnosti za učence ter prijazno povabila starše, da razmislijo o ponujenih prednostih ter izberejo za svojega otroka slovenski jezik. Prav tako sem poudarila, da bo te projekte še naprej izdatno podpirala tudi Slovenija, kamor se učenci prav tako lahko odpravijo na visokošolski

ali univerzitetni študij. Erika Glanz je ob bogati slikovni predstavitvi, ki sta jo pripravila Biserka Bajzek in Karči Holec, spregovorila še o številnih dodatnih slovenskih dejavnostih, ki so za učence slovenskega jezika brezplačne, saj jih v celoti financirajo slovensko šolsko ministrstvo in narodnostni organizaciji. Upamo in želimo, da bomo jeseni spet lahko z veseljem pozdravili slovenske prvošolčke na OŠ Aranya Jánosa, v imenu slovenskih organizacij in v svojem imenu pa se za pozitivno podporo našemu projektu in sodelovanje zahvaljujem ravnatelju ZVIZ Monošter Tiborju Péntzesu in pedagoški vodji na OŠ Aranya Jánosa Enikő Juhász Vass.

Valerija Perger

OD SLOVENIJE...

Pahor v ZDA krepil zaupanje v Slovenijo

Slovenski premier Borut Pahor se je mudil na delovnem obisku v Washingtonu, kamor je odpotoval na povabilo podpredsednika ZDA Josepha Bidena, v Beli hiši pa se je sestel tudi z ameriškim predsednikom Barackom Obama. Pahor je bil z obiskom Washingtona zelo zadovoljen, saj je okrepil zaupanje velesile v Slovenijo, ki je verodostojna partnerka, na katero se lahko ZDA zanesejo, čeprav ni gospodarska, politična ali vojaška velesila. Pahor je povabil tudi k okrepitvi ameriških investicij v Sloveniji. V ospredju pogovorov so bile predvsem razmere v regiji, pri čemer sta Pahor in Biden ocenila, da je arbitražni sporazum med Slovenijo in Hrvaško dal nov zagon in novo zaupanje v regiji. Biden je tudi ocenil, da je Slovenija prevzela vodilno vlogo v regiji, Pahor pa je zagotovil, da se ZDA lahko še naprej zanesejo na Slovenijo kot dobro partnerico za urejanje razmer v regiji.

Spor o zapiranju arhivov

Razprava o zapiranju arhivov nekdanje Službe državne varnosti (SDV) je prerasla v spor med predsednikom republike Danilom Türkom in stranko SDS. Slednja je na svoji spletni strani objavila dokument, ki ga je Türku kot takratnemu sekretarju komisije za manjšine pri Socialistični zvezi delovnega ljudstva (SZDL) poslal takratni Republiški komite za mednarodno sodelovanje in je govoril o bombnem napadu v avstrijskem Velikovcu leta 1979. Za SDS je dokument dokaz, da je Türk lagal, ko je lani za medije dejal, da je bil o dogodku obveščen le iz medijev tako kot vsi ostali. Nasprotno pa je Türk na novinarski konferenci to zanikal.

Življenjske zgodbe (5)

Pojba sta zrasla, vnuki so se narodili

Žitek vsakšoga človeka je nika ejkstra, kakoli mislimo, ka od naši sausedov vse vejmo, ka so pred nami kak oprejte knjige, če začnejo starejši pripovedjati, je poslušamo z oprejitimi lampami. Emi Sukič je zdaj o svojem žitki pripovedjala Lasuna Marika (Domi-ter Józsefné) iz Sakalauvec.

»V petdeseti, šestdeseti lejtaj je nej letji žitek bijo, ali Baug nas je nej odstavo. Lejta so brž tašle, sina sta rasla pa sta v šaulo prišla. Nejsam nevoło mejla, ka sta se dobro včila. Te namen sta mejla, ka se nikšo meštirijo vönavčita, ka ta letjejši žitek mejla, kak smo ga mi živeli. Starejši sin, kak je 8 klasov zgotauvo, je včasín v židani fabrik prišo, tam se je eštje dve leti včijo za (t)kalca, ka je blago tkau. On je svojo delo emotam do tistoga, ka je fabrik 1992. leta nej dola stano. Mlajši sin se je pa za tišlara vönavčo, v varaškoj lesenoj fabriki je delo. Gda so te fabrik tó zaprli, je prevnaugo lidi ostalo brezi dela.

Starejši sin se je 1980. leta oženo, njemi smo gostüvanje slüžili. Trno vrlo snau sam dobila, ona je z Verice Slovenka. Je vönavčena bautošica. Njiva mata tri mlajše, dve čeri pa ednoga sina. Štirideset lejt sam stara bila, gda sam prvo vnukico (unoka) dobila, drugo dejte, vnuk je bijo, se je rodijo 1984. leta, za dve leti pa ena vnukica. Sneja je doma bila na porodniškom dopusti, tak je zatok ležej bilau deco goraraniti. Te smo že meli mašin za gvant prati, tau je dosta pomagalo.

Mauž moj je dugo lejt delo v ciglencaj, litji tü je zanga trno težko delo bilau. Po tistim je v kosini fabrik išo delat, za toga volo, ka je tam vekšo plačo daubo. Dapa tam je eštje bole težko bilau delati, ka je delo pri peči, gde so železo cvrli za kosé pa motike. Tam je strašna ica bila, dostafart je

bilau 40-50 fokov (stopinj) tó. Pa vseedno je tam delo 12 lejt.

Dja sam pa začnila delati, gda sam 32 lejt stara bila.

Z možaum Joškanom

V židanom fabriki v tjünji sam dobila delo. Nej je léko bilau, ka smo za 1200 lidi

Zdavanjski kejp starejšoga sina

küjali. Vse smo sami mogli nalečti, ka smo na drugi

den küjali. Na dve partiji smo delali, v ednoj partiji smo 4-4 delali pa küjar. Pa na čistaučo smo tó sami mogli skrb meti. Če je KÖ-JAL prišo kontrolo delat, smo že vse cükali, nej ka bi kakšno falingo najšli. Nas so te tak poštraifali, ka smo vse črni gratali. Moški so nej tak strašni bili, če smo njim dali kakšno piti, so nam malo skauz prstov poglednili. Litji bila je edna ženska, kumaj 30 lejt je stara bila, ona je svoj frk vseposedik notra potisnila. Gda je nej vidla, zar za njauv smo ji oré (rogove) pa fige kazali. Ona je mislila, ka je ona nika djé, vej pa vsikši človek je nika, če je pavar, šaušter ali zidar, vsikši človek je na Boži kejp stvorjeni.

1975. leta smo na rami strejo zamani, ka je trno na nikoj prišla. Tisto leto smo na poda-

den tistoga ipa vsenakraje. Mlajši sin se je 1978. leta oženo, te smo v familiji veliko žalost meli, zatok smo njemi nej gostüvanje slüžili. Starejši je doma osto z nami, mlajši se pa je v Varaš oženo.

Dja sam devet lejt delala v künji v židanom fabriki, potistim sam taprejk išla na tisto mesto, gde so mašinge platno čistili. Tam je nej tak žmetno delo bilau kak v künji, plača je pa vekša bila, ka smo tam na normo delali. Pa če je kakšen odpad (selejt) bijo, tisto blago smo za fale pejnaze leko tjüpili pa doma přeće ali fijantje zašili. Dostafart smo na tri partije (v treh izmenah) delali, če je sila bila za blago, ovak pa na dve, zazranka pa zadvečerek. Veselo je bilau tam delati, dosta nas je eštje mladi bilau pa smo ranč nej vpamet vzeli, ka je tjedem za tjednom odišo. Mejsec je kaulek prišo pa sam leko svojo plačo goravzela. Če bi pa doma lancnivala pa po vesi ojdl, bi tak bila kak korat, steri rit po zemlej vlečé. Tak sam si spravila svojo penzijo, kak mejsec kaulek pride, mam vüpanje, ka de poštaš na dveran kloncko.

Mauž je v kosinoj fabriki betežen grato, doktor ma je tak pravo, če eštje ščé živati, si mora léko delo ziskati. Pa se ma je posrečilo, ka so ga v židani fabrik goravzeli za portáša. Baug ma je pomago, ka je svoja zadnja lejta tam dolazaslüžo pa od tistec je išo v penzijo.«

(se nadaljuje)

Pismo iz Sobote

Betegi

Liblene moje, dragi moji, brodim si, ka vas je nej kakši beteg zaodo. Takši beteg, ka v tej dnevaj kauli ojdi pa nas čemeri, nas v postelo meče pa nam volo do dela vkraj gemle. Ja, vüpane mam, ka vas je nej preveč takši, ka bi vas tau zaodilo, ka je name pa moje domanje zaodilo. Virusi! Ja, nikšni vraži virusi kauli ojdijo pa se nam nut v tejla vlečejo. Neje dobro gé, nika je nej dobro gé!

Prvi je zbetažau moj sin. Un je eške pojep pa skur moški tö. Trno njemi je dobro spadnilo, ka nej trbelo v šaulo ojditi. V njegvi gimnaziji ji je že precu té vražje viruse daubilo. Tak, ka nej čüda, ka je njega tö zaodilo. Pa ga je pošteno zaodilo. V torek večer ga je küjalo, kak bi se krop za zabadanje delo. Depa, kak že povejdano, veseli je biu, ka nej trbelo v šoulo. V srejšdo je eške bole lagvo bilau, v četrtek tak kak v srejšdo, v petek pa je kašlo, se napinjavo, si naus briso pa nika nej gesti mogo. Depa, prišla je sobota. Tam do zadvečerka je eške trno betežen biu. Kak se je začnola kmica delati, je beteg kak kakšo čüdo preminau. Že se je vözravno, ka de üšo na nikši bal. Tak je bilau, kak bi betega nigdar nej bilau, kak bi cejli keden vcejlak zdrav ostano. Pa sva njemi z mojo zdavanjsko dopistila, aj dé. Depa sva njemi zapovedala, do paunouči trbej doma biti. Prišo je eške prva kak je sploj odišo. Bal njemi je betega nej do kraja vözvräčo. Pa tista dekla tö nej, zavolo stere se je napelavo na bal. Tak je nedela tadale bila betežna, pa pondejlek tö. Eške dobro, ka smo meli kulturni svetek pa nej trbelo tak včasim v šaulo titi. Na, beteg je potejm dun taodišo. Če povejm po istini, je nej taodišo. Namé se je gor zgrabo. Tak sam betežen grato, ka sam si brodo, ka, ka ...

Na, tak sam betežen grato, ka je niške domanji nej sme nika drugoga delati, kak samo na beteg brodit. Žena je brž gora prišla, ka se godi. Vej ma pa pozna, vej pa vej, kak je z njenim moškim.

»Baug moj, vej pa tau ne more biti istina!« se je korila namé. »Malo si gé betežen pa si brodiš, ka se cejli svejt mora kauli tebe obračati. Tau nej mogauče! Betežen moški je gé najvekša kaštiga na toum svejti,« se je držala za glavau.

Leko, ka istino ma. Leko, sam pravo! Ka je una tö betežna gratala. Eden den za meu si je mujs mogla doj ležti. Depa neje gučala, kak go vse boli, kak go beteg na nikoj devjle, kak nika ne more, kak aj njoj dvorimo. Nej, nut se je zamotala v poplane, pila je tej, nikšno vrastvo tö, zmejs pa štrikala, štrikala pa li samo štrikala. Pa gda je beteg tapremino, je za cejlo držino štrikance naprajla. Ge pa sam tadale biu betežen, tak betežen, ka mi je vse lagvo bilau. Pa sam si brodo, ka me niške rad nema.

Naša či je bila samo tak malo betežna. Samo telko, aj se vidi, ka je una tö naša gé. Depa po vsem tejm je zbetažala moja tašča Regina, trno čedna ženska. Leko, ka je rejsan betežna bila. Pravim, ka leko! Depa ge tau ne vövravlem najbolje. Gda smo se vsi domanji vö iz betega skopali, je una tak nagnauk betežna gratala. Tak betežna, kak je eden moški nej betežen. Dvoriti smo njoj mogli pri zadnjoj pa pri lampaj. Pa bole, kak je betežna bila, vekšo volo za gestijom je mejla. Vsikšo vöro bi una nika žmanoga v sebe djala, vsikšo drugo vöro njoj je nika trbelo. Gda je nej vse tak bilau, kak bi una škela, je prajla: »Vej pa ja, niške me nema rad!«

Na štrti den njenoga velkoga betega pa premnaugi virusov

(Šebdjanina Mariška) Marija Mešič (Sulics Ferencné) 1924-2011

Od najstarejšoga člana sombotelskoga slovenskoga društva smo 9. februarja slobaud vzeli. Strina Mariška so od 1999-oga leta ojdli na naše programe v Sombotelu, v Porabji in Sloveniji.

Marija Mešič so se naraudili 30. septembra 1924 v Būdinci, v Jugoslaviji. Mati so se iz Števanovec táoženili. Oča so 1927. leta odišli v Argentino

(Buenos Aires), tam so mrli 1940. leta. Mariška svojga očonejšo poznali. Gda so leta 1941 grajnco oprli, so Mariška moža spoznali v Andovci. Grünt so meli v Būdinci in Andovci, zatok so leko prejk grajnco ojdli grünt delat. Mauž z bratom je šverco, gda so ga steli zgrabiti, je odskočo v Merko. Za toga volo so strina Mariška dosta trpeli. Zaprejšti so bili v Zalaegerszegi, v Budimpešči (Markó utca 2-3, Andrassy út 60.), po tistom pa v Kistarcsi tri lejta. Čer pa sina je doma žlata skrb mejla (Klošina Mariška). Septembra 1950 so se rejšili, depa domau so nej smeli. V Vépi (pauleg Sombotela) so živeli z dvöma detetoma s tistimi vküper, šteri so na Hortobágyi bili. Od 1962-oga leta do svoje smrti – 3. februarja 2011 – so živeli v Sombotelu.

Šebdjanina Mariška so v svojom življenji dosta trpeli, delali. V sombotelskom slovenskom društvi so se radi slovenski pogučavali, spejvali. V spomini nam ostanejo s smejom na obrazi.

Pokoj vekivečni darüj njim gospaud in svejklkost vekivečno daj njim vsikdar. Naj počivajo vu meri!

Sombotelski Slovenci

je k njoj prišla njena najbaukša pajdaškinja. Ta Rozina, trno maudra ženska, go je zvala, aj zranja pride k njoj. Tam pri njoj se ženske dobijo, ka do malo kartale pa klajfe tirale. Dobro, je prajla. Pa je gratala eške bole betežna. Je gratala eške bole betežna, ka je leko na drugi den večer bila vcejlak zdrava. Pa sam njoj povedo, ka je tau biu nikšnen čüden beteg. Samo me je poglednola pa prajla: »Če bi me rad emo, bi me leko razmo!« Na, na drugi den je bilau vcejlak ovak. Rejsan je betežna gratala. Tak betežna, ka je nikšne vole nej mejla nej gesti pa nej zapovejšati. Ja, tak si brodim, ka je njeni prvi beteg bila samo šega. Na, če so vsi betežni, mo ge tö betežna, si je vejn brodila. Če je takša šega, takša mouda, mujs moram kcuj k tomi stanoti. Tak je tau gé, mujs trbej maudo tirati pa če pri betegi.

Depa, vi mi dun zdravi ostante!

Miki

Ne pozabite pogledniti!
Vpogled - magazin Porabja
Bepillantó -
A Rába-vidék magazinja
Na ogled je vsakši torek ob
18.30 vöri na Gotthárd TV
Ponovitvi: ob petkaj ob 20. vöri,
ob nedelaj v 13.30 vöri

... DO MADŽARSKE

Vejši del opozicije ne bo sodeloval pri sprejemanju nove ustave

15. februarja se je v madžarskem parlamentu začela splošna razprava o osnutku nove ustave, kajti nova vlada in tudi parlament sta si dala za nalogo, da za državo pripravita novo ustavo namesto tiste, ki je bila sprejeta leta 1990, za njeno osnovo pa je služila ustava iz leta 1949. Osnetek, ki so ga predložili parlamentu, je pripravila priložnostna komisija, vodil jo je krščanski demokrat László Salamon. Pred začetkom splošne razprave so opozicijski politiki stranke socialistov zapustili sejno dvorano, manjša opozicijska stranka LMP pa sodelovanje poguje s tremi pogoji. Kot je povedal predstavnik stranke, Viktor Orbán je imel lani maja še drugačno časovno razporeditev za sprejemanje nove ustave. Po tem naj bi parlament pripravil koncept nove ustave do konca junija 2011, ki bi bil sprejet do konca decembra 2011. Drugi pogoj stranke LMP je, naj novo ustavo, zaradi njene legitimnosti potrdijo tudi volivci na referendumu, do katerega naj bi prišlo v prvi polovici leta 2012. Tretji pogoj stranke je, naj se vrne status Ustavnega sodišča iz oktobra 2010 ter naj se zakoni, povezani z ustavnostjo države, lahko spremenijo le s štiripetinsko večino.

Zakon o pravnem statusu javnih uslužbencev je protustaven

Ustavno sodišče je 15. februarja sprejelo sklep, da zakon o pravnem statusu javnih uslužbencev (uslužbencev v državni administraciji) ni v skladu z ustavo. Zakon o pravnem statusu javnih uslužbencev je vlada sprejela lani poleti, med objavo zakona in terminom, ko je zakon začel veljati, je poteklo le osem dni. Sporno v omenjenem zakonu je predvsem, da se uslužbencem v državni administraciji lahko odpove služba brez utemeljitve. Po mnenju ustavnega sodišča se s tem krši pravica do dela. Zakon skoraj izključi možnost pritožbe na delovno sodišče, zato krši pravico do pravne pritožbe. Pomanjkanje pravne varnosti pa krši pravico do človeškega dostojanstva, kajti delodajalec lahko javnega uslužbenca odpusti tudi zaradi subjektivnih vzrokov.

Tau delam za svojo dušo

Kristjana Lainščka iz Mali Šalovec Porabci vsi samo tak poznamo, ka Lajoš. Tau je pa zato, ka smo ga spoznali iz igre Lajoš na karavli, gde je on špilo glavno vlogo. Kak ga dja poznam, je vsigdar veseli pa koražen, ranč tak kak Lajoš, dapa odkec je ta dobra vola pa te optimizem, s sterim on vsigdar gleda na svejt, ešče dja ne znam. Zato sem ga pa proso, naj mi malo guči od sebe, od svojoga sveta, v šterom živé.

• *Kristjan, na kratki bi nam pravo par besed od sebe?*

»Če bi vse tapravo, te bi dosta mogo gučati,« se zasmejé s smejom, steri je samo njemi podoben. »Rodiu sem se sedemdesetprvoga leta, v službo odim v Petrovce, šivat. Doma delam kmetijo, štirnajset hektarov, tau delam bola tak za hobi. Zmejs mam te eške malo sadjarstvo pa žganje kújam. Član sem KUD Budinci, sem predsednik sindikata v službi pa sem eške član v upravnom odbori sadjarskoga društva Prekmurje. Tak, ka prosti čas mam redno zapunjenoga.«

• *Pa če zmejs se tak zgodí, ka maš prosti čas, ka delaš te tašoga reda?*

»Dja pravim tak, na leto mora keden dni časa biti za dopust. Tau je obvezno, tau je prvo. Tašoga reda demo na morje ali kama inan, lani smo šli na Švedsko brata poglednit. Tau je biu bola obisk kak dopust. Te smo celau tri kedne bili gor. Ovak pa prosti čas zakoj nūcemo, če nej za družino pa za pajdaše.«

• *Tau si pravo, ka v službi šivaš, te si ti sabau?*

»Gda sem osnovno šaulo napravo, so učiteljice fejest nevolu mele z menov, ka sem biu odličén (kitúnō) pa so štele, najdem tadala se včit. Dja sem pa skaus gučo, ka dja nemo ušo tadala, zato, ka mo dja doma gazda pa mo v tovarno Mura šivat odo.«

• *Tebi kak moškomi se je*

tau vidlo, ka ,š šivo?

»Mena se je tau vidlo, pa če gledamo zgodovino, znani, najbalkšiši šnajderge so vsigdar moški bili. Samo doma nika ne šivam, zato ka folga mena tau tam v službi, doma

Kristjan Lainšček

rajši zemlau delam.«

• *Pri sindikati zdaj mate dela zadosti, zato ka tej časi ne pašejo delavcom.*

»Pri sindikati delo dje ogromno, ka je puno nevaul, pa telko zakonov menjavajo. Leko povejm, ka se za navadnoga delavca samo sindikat pobriaga, drugi vsi samo gledajo pejnaze. Sindikat so lidje, zato ka vsi člani smo navadni delavci, združeni smo v tau organizacijo in na te način smo bola močni. Eden človek nika ne more dosežti, če nas je pa že 40-50 gezero, tak smo že bola močni, etak se naš glas sliši cejlak do predsednika države ali do vlade.«

• *Demo nazaj na kmetijo, gde štirnajset hektarov zemle obdeluješ.*

»Na njivaj pauvam pšenico, kukurco, zdaj je ta bio masa, ka se iz kukurce dela, pa pauvam edne tikvi, ka se z njij da palinka kújati. Iz tej tikvi se fejest dobra palinka vōškúja, samo ka malo dajo, zato ka malo cukra je v njij. Tau so te tikvi, ka se nūcajo za kulina-

riko, pravijo se ka vogrske ali gospočke.«

• *Ka delaš s tisim, ka na 14 hektaraj pripauvaš?*

»Prva smo meli krave, zdaj več nejmamo, zato ka obadva z ženauv sva v službi, sin je pa eške mali. Mamo pa deset pujkov. Mi je držimo bola ekološko, zato ka je mamo vōpūščeno. Iz tej dvej, tri za sebe zabodnemo, druge pa te odamo. Pšenico malo odamo, pa kukurco za silos, drugo pa ostane za svinje.«

• *Zdaj taši svejt živemo, ka lidi fejest, fejest motivirajo pejnazege, kak si ti s tejm?*

»Dja pravim tak, pejnaz je fajn, če ga maš, samo pejnez ponavadi lidi pokvari. Za mene je zadosti, če telko pejnez mam, ka sprauti trbej. Nejem zato predsednik sindikata, ka bi s tejm kaj pejnez zaslužo, meni se tisti lidgé smilijo, šteri ranč na kavone vūpajo iti, pa edno rejč ne smejo prajti, nej ka bi službo zgibili. Dja sem zavolo nji vzejo, ka mo predsednik sindikata, aj njim leko pomagam. Če pa gledamo KUD Budinci, tau je mena bola za dušo. Prvo, ka malo vkūppridemo, se malo poveselimo, zato ka toga več tō nega po vasnici, ka bi moški vkūpvseli pa malo kaj spili, kak gnauksvejta, gda so se kartali pa pili, gda so žganje kújali. Drugo, ka me veseli, gda kakšno igro naprej damo, pa vidim taše starejše ženske v dvorani, štere nikdar ali samo rejdko so kama šle, pa se tam smejejo, eške te, gda vō iz dvorane dejo. Tau je mena nika najlepšoga, nega te pejnaz, ka bi tau zadovolstvo leko plačo, ka si ednomi človeki nika dobro leko napravo.

Bar tiste dvej vōre v življenji se iz srca nasmejé.«

• *Od kec vzemaš koražnost, ka se na odri vidi, gda špilaš?*

»Sam sem taši veseli človek, meni prav fali, če ne morem kakšne norije gučati pa se malo nauri delati, zato ka tau dja mam v sebi, pa tau dja moram vōdati.«

• *Tau si ti erbo od starišov?*

»Najbola sem vejn tau po oči erbo, zato ka on je tō bola taši veseljak pa živi biu.«

• *Ka je te, če si slabe vole?*

»Takšno včasi tō pride, ka je človek slabe vole, dapa tisto moraš pozabiti, zato ka tisto nej dobro, če samo na tisto brodim. Zato ka s slabo volauv nikam ne pridemo. Vsakši ma nika slaboga, edni so tak, ka nika malo slaboga majo, pa te mislijo, ka so najbola nesrečni na svejti, drugi pa dosta slaboga majo pa malo dobroga, pa si mislijo, srečen sem, ka bi eške leko bola slabše bilau.«

• *Ka se spremeni takšnoga reda, gda na oder staupiš?*

»Gda na oder staupiš, te vcejlak Lajoš moraš biti, če je tau napisano, ka je veseli človek, te moraš biti veseli. Moraš se postaviti v tisto vlogo, ka go režiser napiše. Gda Lajoša špilam, te moram biti taši lejvi sodak, tau je meni nikanej žmetno. Gda staupiš na oder, moraš pozabiti vse, moraš biti tisti, ka moraš biti, ka je napisano.«

• *Gda si ti začno špilati?*

»Tau točno nevejm, zato ka dja ne štem lejta, ne štem vōre, pa

nej pejnez. Že v osnovni šauli sem lepau znau kakšne pesmi gučati, če trbelo, sem kaj zašpilo na odri, pa tau, kak te, tak zdaj z veseljom delam. Redno špilanje se je pa zdaj tū v KUD Budinci začnilo.«

• *Ne šanalivaš tisti čas, ka si na vajaj ali gda nastopata, sploj pa zdaj, gda niške nejma čas?*

»Ogromno časa trbej raskerati, samo nikoli mi je nej žau za te čas, zato ka tau je nej čas, ka bi ti žmetno bilau. Če bi tau žmetno bilau ali bi nej šteju, te bi mi žau bilau. Dja tau delam z veseldjom, ranč tak kak kmetijo, gda domau s službe pridem.«

• *Te si ti srečen človek, če ešče kmetijo z veseldjom delaš?*

»Dja tak mislim, ka tau človek mora v sebi meti. Ne čütim tak, ka moram delati, dja sem tak, ka gda domau pridem s službe, te idem malo v naravo, tau namé veseli, ranč tak je tau pri igri tō. Tau je v tejm dobro pa lejpo, ka ne delam vsigdar isto, delam vsigdar nika drugoga. Tisti čas, šteri ja pa nej odleti, za tisti čas je nej škoda, zato ka tisto delaš z veseldjom. Tak sem dja s kmetijov pa s špilanjom, če bi nej delo, bi mi falilo.«

• *Gda čütíš tak, ka se splačalo tau, ka špilaš?*

»Meni je tau najvejšo plačilo, gda na odri stojim, pa lidgé, od mladoga do staroga, vsi ploskajo pa so vsi srečni pa veseli. Na tau pravijo, ka tau je za dušo.«

Karči Holec

Zveza Slovencev na Madžarskem		Novice	Programi, prireditve
Zveza Slovencev na Madžarskem Magyarországi Szlovének Szövetsége			
Zveza Slovencev na Madžarskem			
Gardonyijeva 1 9970 Monošter/Szentgotthárd Telefon: 00 36 94 380 208 00 36 94 552 596 E-pošta: info@zveza.hu			

OTROŠKI

POSTRAŠENO STRAŠILO

Tam srejadi ene njive stogi strašilo. Depa tau je nej gé takšo strašno strašilo. Sploj nej. Tau je gé postrašeno strašilo. Tau pa zatoga volo, ka tau strašilo sploj ne vej ftiče postrašivati. Tau strašilo je gé takšo strašilo, ka stra ma pred ftičami. Ja, tau je gé velka nevola. Tau je gé najvekša nevola! Vej pa strašilo mora ftiče postrašivati! Nej pa ka sam stra ma pred njimi!

VRABLI PA ŠE STOJ DRUGI

Vrablova držina na klobūki postrašenoga strašila je bila vsikši den bole glasna. Vsikši den so mladi vse bole na glas raščali. Vsikši den sta bila oča vrablov pa mama vrablova bole veseliva, kak njiva mlajši zdravo pa lepau rastejo. Pa se je tau čulo tō. Eške bole na glas sta od toga popejvala kak pa mlajši. Tak je bilo strašilo eške bole postrašeno. Tak postrašeno, ka je oči gor oprlo samo vnoči. Samo vnoči, gda so ftiči spali. Samo vnoči je nej bilau postrašeno, ka so vcejlak tiūma bili.

Na eden trno topli den pa je vō iz klobūka prileto prvi mladi vrabeu. Za njim eške drugi. Nagnauk je kauli njegve glave lejtalo pet mladi vrablov. Od sreče so raščali najbolje nejmogauče. Kcu pa eške najbolje srečniva stariša. Leko, ka so trno lepau popejali. Leko, depa za strašilo je bilau tau nika najbolje lagvoga. Nej trbej prajti, ka je gratalo eške bole postrašeno. Depa tau je eške nej bilau vse. Nej, nej! Takšno srečo trbej na velki svetiti. Mladi so tadale lejtali kauli njegve glave z zaprejtimi očami. So tadale lejtali, oča vrablov pa mama vrablova pa sta odletela kauli po krajini. Na, bar njiva več nej bilau čūti, si je tak malo zdejnol postrašeno strašilo.

Depa če bi uno vedlo, če bi vedlo? Nej, neje vedlo, ka sta šla zvati druge ftiče, aj pridejo. Aj pridejo, ka do svetili prvo lejtanje njivi mlajših.

Nej ta odišla ena vōra, sta nazaj priletela. Z njima pa cejli roj ftičov. Cejle držine ftičov. Starejši ftiči so se vseli nut pa gor na njegov klobūk. Tak je žmetno gratalo, ka njemi je glavau vse v en kraj vugibalo. Mlajši pa kak mlajši. Lejtali so njemi kauli glave. Najprva samo tau. Že malo za tistim so njemi začnoli vō iz glavē vlačiti slamo. Pa tau eške nej vse. Edni so ga klūkali v naus. Ja, stariške so sploj nej pasko meli na mlajše. Tau ga je trno čemerilo. Tak čemerilo, ka bi najraj skričalo najbolje na glas. Bi skričalo najbolje na glas, če bi nej bilau tak postrašeno.

Gda si je že brodilo, ka več bole lagvo ne more biti, se je zgodilo. Niške ne vej, od kec. Niške ne vej, kak. Depa dun je prišla. Tam vō iz ene davne pripovejsti je prišla med nji sraka Črnamlaka. Samo nagnauk je bila tam. Je bila tam pa začnola raščati pa srakati. Kakšo veselje je gratalo. Takšo veselje, ka se je čulo od Andovec pa ta prejk Gorenjoga Sinika skur do Sobote. Depa tau je eške nej biu konec.

Gda so tak malo geli pa se šalili, so si nikaj vcejlak

nauvoga zbrodili. Zbrodili so si, ka do meli festival. Ka do popejali. Ka do popejali, štēri je gé v tejm tali najbaukši. Najprva so se mantrali najbolje mlajši.

»Tau je nej nikšno popejvanje! Tau je, tau je za vūje najvekši beteg,« si je prajlo strašilo pa tadale vkūper stiskavalo oči.

Po tejm so se k deli kcu vzeli malo bole starejši. Kak njemi je eške tau lagvo dalo v vūjaj. Ranč tak, kak gda so se napinjali tisti že vōzraščeni. Njemi je od straja trepetalo srce, ftiči pa so si gratulejrali, kak so dobri gé v popejvanji. Na kraji pa je prišla eške tista pretepena sraka. Napinjala se je skur pau vōre. Skur pau vōre je srakala, raščala pa eške kcu plesala. Drugim ftičom se je tau tak povidlo, ka so prajli, kak je una gé najboukša na njivom festivali. Pa so od té sreče začnoli popejvati vsi vkūper.

Nej pa nejso enjali raščati. Tak tau zovē postrašeno strašilo, ftiče pa tomi pravijo popejvanje. Nej pa nej so se mogli dola staviti, strašilo pa bi najraj kama vujšlo. Depa kak aj tau napravi? Kak, če pa je tak globko zabito nut v zemlau.

Miki Roš

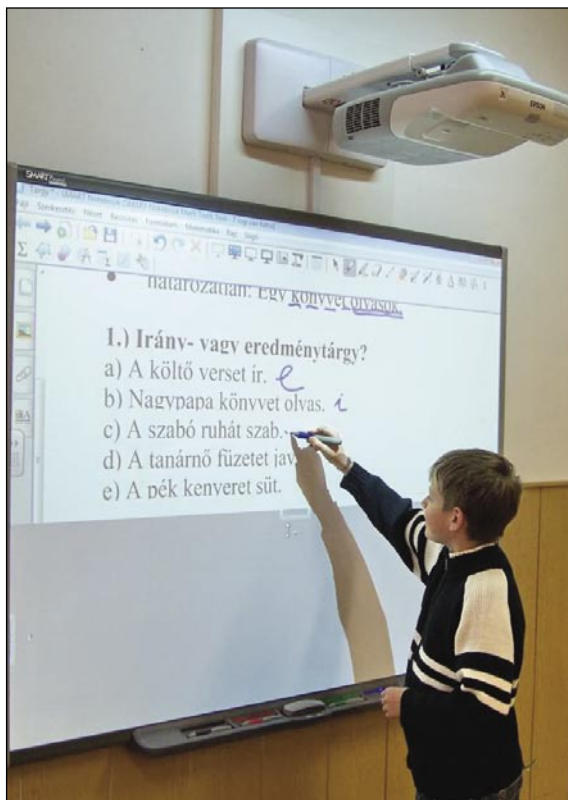
Uspešni projekt na Gornjem Seniku

Šolsko leto 2010/2011 pome- ni za DOŠ Jožefa Košiča na Gornjem Seniku znatne pridobitve. S pomočjo treh uspešnih prijav na natečaje in razpise je postala gornjenseniška dvojezična osnovna šola bogatejša za sodobno tehnično opremo. Občina Gornji Senik kot vzdrževalec šole - s tem, da se je uspešno prijavila na razpis TIOP-1.1.1-07/1. z naslovom »S srcem in dušo za seniške učence« je šola pridobila 5,7 milijona forintov - je tudi veliko pripomogla k temu, da šola na Gornjem Seniku izstopa med š o l a m i v mi-

denar smo nabavili na šolo 4 kompletne računalnike, strežnik, brezžični komplet,

Pri pouku se lahko uporablja najsodobnejša tehnika. Tega se najbolj veselijo učenci. Pri zadevam o si tudi za pridobitev slovenskih programov. Učenje na DOŠ Jožefa Košiča je za šolarje postalo zabavnejše, pridobljeno znanje pa bolj vsestransko.

Uspešni projekti so pripomogli, da se lahko naša ustanova brez lastnih sredstev razvija. Nova tehnika, ki jo lahko uporabljajo učenci seniške osnovne šole, je lep dokaz za to, da lahko poteka pouk tudi

kreogiji. Zapridobljeni

5 interaktivnih tabel Smart, k tablami 5 prenosnih računalnikov in 5 projektorjev.

na majhni narodnostni šoli pod pogoji, primernimi za 21. stoletje.

Spoštovani starši, dragi otroci!

DOŠ Jožefa Košiča na Gornjem Seniku vljudno vabi bodoče prvošolčke in njihove starše oziroma vse zainteresirane na **Dan odprtih vrat ter na interaktivno uro**, ki bo v sredo, **2. marca 2011, ob 9.30 uri**.

Staršem in otrokom bomo pokazali obnovljeno, tehnično sodobno opremljeno šolo, jih seznanili z življenjem šole ter z vzgojno-izobraževalnim delom, ki poteka na naši šoli.

Vljudno vabljeni!

Podrobnejše informacije o šoli lahko dobite v času pouka med 7. in 15. uro po telefonu 94/534-016. Informacije najdete tudi na spletni strani **www.kossicsiskola.gportal.hu**.

Tisztelt Szülők! Kedves Gyerekek!

A felsőszőlőnői **Kossics József Kétnyelvű Általános Iskola** és Óvoda nagy szeretettel várja és hívja a leendő 1. osztályosokat és szüleiket, illetve minden kedves érdeklődőt az iskolánkban tartandó **bemutató foglalkozásra**, valamint **interaktív órára**, melynek időpontja: **2011. március 2. (szerda) 9³⁰**.

Az érdeklődők megtekinthetik a szépen felújított intézményt, kistérségünk egyik legjobban felszerelt iskoláját, tájékoztatást kaphatnak az iskola életéről, a tanulók kötelező és szabadon választható elfoglaltságairól, az itt folyó oktató-nevelő munkáról.

Minden érdeklődőt sok szeretettel várunk!

Bővebb információ iskolánkról a 94/534-016-os

telefonszámon 7-15 óráig kapható, valamint a **www.kossicsiskola.gportal.hu** weblapon található.

MLAŠEČI

KAUT

